

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Ἄββᾶ Δωροθέου Γάζης, Διδασκαλία ζ'

Περὶ τοῦ μὴ κρίνειν τὸν πλησίον* «Ὅσον γὰρ ἐνοῦται τις τῷ πλησίον, τοσοῦτον ἐνοῦται τῷ Θεῷ»

77. Καὶ ἡμεῖς οὖν κτησώμεθα ἀγάπην, κτησώμεθα εὐσπλαγχνίαν εἰς τὸν πλησίον,

ἵνα φυλαχθῶμεν ἀπὸ τῆς δεινῆς καταλαλιᾶς καὶ τοῦ κατακρῖναι ἢ ἐξουδενῶσαι τινα.

Βοηθήσωμεν ἀλλήλοις ὡς ἰδίοις μέλεσι.

Τίς ἔχων τραῦμα εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἢ εἰς τὸν πόδα ἢ εἰς ἓν τῶν λοιπῶν μελῶν αὐτοῦ, ἀηδίζειται ἑαυτὸν ἢ κόπτει τὸν ἴδιον μέλος, κἂν ποιήσῃ σῆψιν, καὶ οὐ μᾶλλον καθαρίζει, ἀποπλύνει, βάλλει ἐμπλάστρους, κατασφραγίζει, παρέχει ἀγίασμα, εὐχεται, παρακαλεῖ τοὺς ἀγίους εὐξασθαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὥσπερ ἔλεγε καὶ ὁ ἄββᾶς Ζωσιμᾶς,

καὶ ἀπλῶς οὐ παραχωρεῖ, οὐκ

77. Ἄς ἀποκτήσουμε λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἀγάπην, ἄς ἀποκτήσουμε εὐσπλαγχνία γιὰ τὸν πλησίον.

Καὶ ἔτσι θὰ ἀποφεύγουμε τὴν δεινὴ καταλαλιά καὶ τὸ νὰ κατακρίνουμε ἢ νὰ ἐξουδενώνουμε τοὺς ἄλλους.

Ἄς βοηθήσουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, ἐπειδὴ εἴμεθα μέλη τοῦ ἰδίου σώματος.

Ἄρα γε, ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ ἔχει μία πληγὴ στὸ χεῖρι του ἢ στὸ πόδι του ἢ σὲ κάποιον ἄλλο μέλος τοῦ σώματός του, σιχαίνεται τὸν ἑαυτό του ἢ κόβει τὸ μέλος του καὶ ἂν ἀκόμα σαπίσῃ, καὶ δὲν προσπαθεῖ μᾶλλον νὰ τὸ καθαρίσῃ, νὰ τὸ πλύνῃ, νὰ βάλῃ ἐμπλάστρα, νὰ τὸ σταυρώσῃ, νὰ τὸ ραντίσῃ μὲ Ἁγιασμό, νὰ προσευχηθῇ, νὰ παρακαλέσῃ τοὺς Ἁγίους νὰ μεσιτεύσουν γι' αὐτόν, ὅπως ἀκριβῶς ἔλεγε ὁ Ἄββᾶς Ζωσιμᾶς;

Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, κανεὶς δὲν

ἀποστρέφεται τὸ ἴδιον μέλος, οὐδὲ τὴν δυσωδίαν αὐτοῦ, ἀλλὰ πάντα ποιεῖ ἵνα ὑγιάνῃ;

Οὕτως ὀφείλομεν καὶ ἡμεῖς συμπάσχειν ἀλλήλοις, ἀντιλαμβάνεσθαι δι' ἑαυτῶν, δι' ἄλλων δυνατωτέρων, καὶ πάντα ἐπινοεῖν καὶ ποιεῖν εἰς τὸ βοηθῆσαι καὶ ἑαυτοῖς καὶ ἀλλήλοις.

Μέλη γάρ ἐσμεν ἀλλήλων, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος·

Εἰ γάρ πάντες ἐν σῶμα ἐσμεν, ὁ δὲ καθ' εἰς ἀλλήλων μέλη, καὶ εἴ τι πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη.

Τί δοκοῦσιν ὑμῖν εἶναι τὰ κοινόβια; **Οὐ** δοκοῦσιν ὑμῖν εἶναι ἐν σῶμα καὶ μέλη ἀλλήλων;

Οἱ μὲν διοικοῦντές εἰσιν ἡ κεφαλή· **οἱ** δὲ προσέχοντες καὶ διορθούμενοι εἰσιν οἱ ὀφθαλμοί· **οἱ** δὲ ὠφελουῦντές εἰσι τὸ στόμα· **τὰ** δὲ ὠτὰ εἰσιν οἱ ὑπακούοντες· **αἱ** χεῖρες εἰσιν οἱ ἐργαζόμενοι· **οἱ** δὲ πόδες εἰσιν οἱ ἀποκρισάριοι καὶ οἱ ἔχοντες τὰς διακονίας.

Κεφαλή εἶ; **διοίκησον.**

Ὁφθαλμός εἶ; **πρόσχε**, κατάησον.

Στόμα εἶ; **λάλησον**, ὠφέλησον.

Ὅς εἶ; **ὑπάκουσον.**

Χεῖρ εἶ; **ἔργασαι.**

ἐγκαταλείπει, δὲν σιχάινεται τὸ μέλος του, οὔτε τὴν δυσωδία του, ἀλλὰ ἕκαστος κάνει τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸ θεραπεύσῃ.

Ἔτσι ἔχουμε καὶ ἡμεῖς χρέος νὰ συμπάσχουμε μεταξύ μας, νὰ συμπαραστεκώμεθα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὅσο δυνάμεθα –εἴτε ἡμεῖς οἱ ἴδιοι εἴτε δι' ἄλλων δυνατωτέρων στὴν πνευματικὴ ζωὴ– καὶ νὰ ἐπινοοῦμε καὶ νὰ μεταχειρίζόμεθα ὅλα τὰ μέσα, γιὰ νὰ βοηθοῦμε καὶ τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ τοὺς ἀδελφούς μας.

Διότι, εἴμεθα ὁ ἕνας μέλος τοῦ ἄλλου, ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος:

Ἐάν λοιπὸν εἴμεθα ὅλοι ἕνα σῶμα, καὶ ὁ καθένας μέλος τοῦ ἄλλου, τότε ἂν ὑποφέρῃ ἕνα μέλος ὑποφέρουν ταυτοχρόνως ὅλα.

Τί νομίζετε ὅτι εἶναι τὰ

κοινόβια; **Δὲν** νομίζετε, ὅτι εἶναι ἕνα σῶμα ὅλοι καὶ ὁ καθένας μέλος τοῦ ἄλλου;

Ἐκεῖνοι μὲν ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν διοίκησι τῆς Μονῆς, εἶναι ἡ κεφαλή. **Ἐκεῖνοι** ποὺ προσέχουν καὶ διορθώνουν, εἶναι οἱ ὀφθαλμοί. **Ὅσοι** ὠφελοῦν τοὺς ἄλλους μὲ τὸν λόγο, εἶναι τὸ στόμα. **Τὰ** αὐτὰ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ κάνουν ὑπακοή. **Τὰ** χέρια εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἐργάζονται. **Πόδια** εἶναι οἱ ἀποκρισάριοι (ἀπεστελλόμενοι σὲ ἐξωτερικὲς διακονίες) καὶ ὅσοι ἔχουν διακονήματα.

Εἶσαι κεφαλή; **Διοίκησε.**

Εἶσαι ὀφθαλμός; **Πρόσχε**, κατάλαβε καλά.

Εἶσαι στόμα; **Μίλησε**, ὠφέλησε.

Εἶσαι αὐτί; **Κάνε** ὑπακοή.

Εἶσαι χέρι; **Δούλευσε.**

Ποῦς εἶ; διακόνησον.

Ἐκαστος ὑπουργήσει εἰς τὸ σῶμα πρὸς τὴν δύναμιν αὐτοῦ,

καὶ σπουδάσατε ἀεὶ βοηθεῖν ἀλλήλοις εἴτε διὰ τοῦ διδάξαι καὶ δοῦναι λόγον Θεοῦ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ, εἴτε διὰ τοῦ παρακαλέσαι ἐν καιρῷ θλίψεως ἢ δοῦναι χεῖρα εἰς ἔργον καὶ βοηθῆσαι.

Ἐκαστος ἀπλῶς, ὡς εἶπον, πρὸς τὴν δύναμιν αὐτοῦ, σπουδάσατε ἐνωθῆναι ἀλλήλοις·

ὅσον γὰρ ἐνούται τις τῷ πλησίον, τοσοῦτον ἐνούται τῷ Θεῷ.

Εἶσαι πόδι; Κάνε τὸ διακόνημά σου.

Ἐκαστος ἄς ὑπηρετήσῃ τὸ σῶμα ἀναλόγως μὲ τὴν δύναμί του.

Καὶ φροντίσατε πάντοτε νὰ βοηθῆ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, εἴτε διδάσκοντας καὶ βάζοντας τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ

στὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ, εἴτε παρηγορώντας, ὅταν ὁ ἄλλος εἶναι λυπημένος, εἴτε δίνοντας ἕνα χεῖρ καὶ βοηθώντας τὸν ἀδελφό.

Καὶ μὲ λίγα λόγια, καθένας, ὅπως εἶπα, ἀνάλογα μὲ τὴν δύναμί του, ἄς φροντίζετε νὰ ἐνωθῆτε μεταξύ σας·

Διότι, ὅσο ἐνώνεται κάποιος μὲ τὸν πλησίον, τόσο ἐνώνεται μὲ τὸν Θεό.

(*) Ἀββᾶ Δωροθέου, Ἔργα Ἀσκητικά, ζ' Διδασκαλία, § 77. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.